

Να οργανωθούμε πολιτικά Να δράσουμε ανατρεπτικά

Ποιος αμφιβάλλει πλέον, ότι το κρατικό χρέος δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα καλολαδωμένο εργαλείο για την προώθηση και ολοκλήρωση της «κινεζοποίησης» των εργαζόμενων της Ελλάδας;

Ποιος αμφιβάλλει πλέον, μετά τα τόσα «πακέτα» αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων, ότι το βαρέλι δεν έχει πάτο, ότι τα «πακέτα» θα συνεχιστούν, μέχρις ότου να «κινεζοποιηθεί» η εργαζόμενη ελληνική κοινωνία;

Ποιος μπορεί να δείξει την παραμικρή εμπιστοσύνη στους κυβερνώντες, χαύοντας τα παραμύθια τους περί σωτηρίας της χώρας και εξασφάλισης του μέλλοντος των παιδιών μας; Δεν ήταν ο ίδιος ο Παπανδρέου που πριν ένα χρόνο στη ΔΕΘ μας έλεγε ότι το Μνημόνιο τελειώνει το 2013; Δεν ήταν ο Βενιζέλος που μας έλεγε ότι με τις αποφάσεις της 21ης Ιουλίου «βάλαμε πάτο στο βαρέλι»;

Διαρκής επιτήρησης

Το πολυνομοσχέδιο που ο κυβερνητικός λόχος ετοιμάζεται να ψηφίσει την Πέμπτη 20 Οκτώβρη είναι ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα των αντιλαϊκών νομοθετημάτων. Και δεν πρόκειται να είναι το τελευταίο. Οχι μόνο γιατί κυβέρνηση και τρόικα έχουν ανακοινώσει ότι θα αποφασίσουν και νέα μέτρα για το 2013-24, αλλά και γιατί πολύ πιο σύντομα θα παρθούν νέα μέτρα, δεδομένου ότι δεν πρόκειται να πιαστούν οι στόχοι ούτε του 2011 ούτε του 2012. Έτσι δεν γίνεται μέχρι τώρα; Ανακοινώνουν ότι «αυτά τα μέτρα είναι τα τελευταία» και το επόμενο τρίμηνο παίρνουν καινούργια, επικαλούμενοι αστοχίες και καθυστερήσεις.

Τι νομοθετούν αυτή τη φορά;

◆ Νομοθετούν πετσόκομμα στις επικουρικές συντάξεις, στο εφάπαξ και άλλα αντιασφαλιστικά μέτρα. Πολύ σύντομα, όμως, θα έρθει και πάλι η σειρά των κύριων συντάξεων, διότι όλα τα Ταμεία έχουν βυθιστεί στην ελλειμματικότητα. Ούτε πρόκειται ν' αφήσουν άτιχτες τις κύριες συντάξεις στο δημόσιο τομέα, τώρα που αυξάνουν ονομαστικά τους βασικούς μισθούς καταργώντας τα επιδόματα. Πολύ σύντομα θα έρθει το νέο πετσόκομμα των κύριων συντάξεων.

◆ Νομοθετούν εφιαλτικά φορολογικά μέτρα για όλους τους εργαζόμενους. Η μείωση του αφορολόγητου στα 5.000 ευρώ, η αλλαγή στον τρόπο υπολογισμού των βασικών φοροαπαλλαγών και οι αλλαγές στα κλιμάκια της φορολογικής κλίμακας θα οδηγήσουν σε υπέρογκα φορολογικά βάρη ακόμα και για χαμηλόμισθους και χαμηλοσυνταξιούχους, ακόμα και για τους μερικά απασχολούμενους και υποαπασχολούμενους.

◆ Νομοθετούν το πετσόκομμα των μισθών των εργαζόμενων στο δημόσιο και τις ΔΕΚΟ. Και μάλιστα, προσπαθούν να διαιρέσουν τους εργαζόμενους, με λογική καθαρά φασιστική. Εφαρμόζουν το δόγμα «όσο πιο νέος στη δου-

λειά είναι ένας εργαζόμενος τόσο μεγαλύτερο είναι το πετσόκομμα του μισθού του», με στόχο τη διάσπαση ανάμεσα σε παλιούς και νεότερους εργαζόμενους.

◆ Νομοθετούν το παραπέρα πετσόκομμα των μισθών στον ιδιωτικό καπιταλιστικό τομέα, με την επί της ουσίας κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων και την αποθέωση των επιχειρησιακών, που θα υπογράφονται από τους εργαζόμενους με το πιστόλι στον κρόταφο.

◆ Νομοθετούν το άμεσο πέταγμα δεκάδων χιλιάδων εργαζόμενων στην ανεργία (που τη βαφτίζουν «εργασιακή εφεδρεία»). Παράλληλα ανοίγουν το δρόμο για νέα κύματα μαζικών απολύσεων, αφού η ισχύς της σχετικής διάταξης παρατείνεται μέχρι και τα τέλη του 2015. Όλοι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο θα ζουν από εδώ και πέρα υπό την απειλή της απόλυσης.

Κι όλ' αυτά έρχονται να προστεθούν στα απανωτά χαράτσια που έχουν ήδη επιβληθεί (τελευταίο χαράτσι ο φόρος στα σπίτια), στις συνεχείς αυξήσεις του ΦΠΑ, στα πετσόκομματα μισθών και συντάξεων που έχουν προηγηθεί, στην απόλυτη ασυδοσία των καπιταλιστών του ιδιωτικού τομέα, στην ανατροπή βασικών ρυθμίσεων στον τομέα των εργασιακών σχέσεων (εκ περιτροπής εργασία, μισθοί και κάτω από τα βασικά, αποζημίωση λόγω απόλυσης κ.λπ. κ.λπ.).

Είναι δυνατόν ν' αντέξουν άλλο οι εργαζόμενοι; «Υπάρχει ακόμα λίπος» απαντούν κυνικά οι εκπρόσωποι του ξένου και ντόπιου κεφάλαιου, δείχνοντας απροκάλυπτα το σκοπό τους. Σκοπός τους είναι να εξευτελίσουν ακόμη περισσότερο τους μισθούς, να μετατρέψουν την εργατική τάξη σε μια άβουλη και υποταγμένη μάζα, για να κάνουν την καπιταλιστική Ελλάδα ανταγωνιστική προς την Κίνα και τη Βουλγαρία και να έρθουν τότε να κάνουν επενδύσεις τα ευρωπαϊκά μονοπώλια.

Αν το πείραμα πετύχει στην Ελλάδα, μια χώρα-μέλος της ευρωζώνης, τότε η αντεργατική πανούκλα θα περάσει και στην καρδιά των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων. Ο μόνος τρόπος για ν' αντιμετωπίσει ο σύγχρονος καπιταλισμός τις διαδοχικές του κρίσεις είναι να ισοπεδώσει την εργατική τάξη, να την οδηγήσει σε εποχές που έμοιαζαν να έχουν περάσει ανεπιστρεπτή.

Εργαλείο το χρέος

Όταν ψηφίστηκε το Μνημόνιο και άρχισαν οι επιθέσεις κατά του εργαζόμενου λαού, εμείς φωνάζαμε πως το κρατικό χρέος είναι μόνο ένα εργαλείο. Πως πραγματικός σκοπός τους είναι η «κινεζοποίηση».

Αυτό φαινόταν καθαρά από την αρχή, αφού ακόμη και στα σκόπιμα παραποιημένα στοιχεία του Μνημόνιου φαινόταν ότι τα επόμενα χρόνια το χρέος θα αυξηθεί αντί να μειωθεί. Εκείνο που θα γινόταν θα ήταν η διευκόλυνση των τραπεζών να «ξεφορτωθούν» χρέος, το οποίο θα «φορ-

τωθούν» οι χώρες της ευρωζώνης, για να έχουν καλύτερες προοπτικές αποπληρωμής.

Η κυβερνητική προπαγάνδα, όμως, προσπαθούσε να μας δουλέψει φιλό γαζί. Ποιος ξεχνάει πως πριν ένα χρόνο υπουργοί της κυβέρνησης έλεγαν πως κάθε συζήτηση για «αναδιάρθρωση» του χρέους ισοδυναμεί με εθνική προδοσία; Υστερα, μας είπαν ότι ένα «κούρεμα» της τάξης του 21% είναι... ό,τι πρέπει, αλλά ένα μεγαλύτερο «κούρεμα» θα ισοδυναμούσε με εθνική καταστροφή, γι' αυτό δεν πρέπει να κουνήσουμε ρούπι από τη συμφωνία της 21ης Ιουλίου. Και τώρα ετοιμάζονται να δεχτούν όποιο ποσοστό «κουρέματος» αποφασίσει το ιμπεριαλιστικό διαβούλιο της ευρωζώνης, το οποίο δεν πρόκειται να τους ρωτήσει άλλωστε.

Ποια είναι η αλήθεια; Το χρέος οι τοκογλύφοι, το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, το έχουν αποπληρωθεί πολλές φορές μέχρι τώρα, χάρη στα εξωφρενικά τοκοχρεολύσια που εισπράττουν κάθε χρόνο από καταβολής νεοελληνικού κράτους. Αυτοί ξέρουν ότι για να υπάρξει έξοδος από μια κρίση του καπιταλισμού δεν αρκεί μόνο το χτύπημα των μεροκάματων και των εργασιακών δικαιωμάτων. Θα χρειαστεί να καταστραφεί και κεφάλαιο. Αυτό το περιεχόμενο έχει το «κούρεμα» των κρατικών ομολόγων. Μόνο που η μοιρασιά δεν μπορεί να είναι δίκαιη ανάμεσα στις διάφορες μερίδες του χρηματιστικού κεφαλαίου. Σαν τάξη συλλογικά βγαίνουν κερδισμένοι από την κρίση, όμως κάποιες μερίδες κερδίζουν περισσότερο και κάποιες λιγότερο, κάποιες μπορεί ακόμη και να χάσουν. Γι' αυτό γίνεται όλος ο καυγάς. Γι' αυτό ακόμη δεν μπορούν να τα βρουν η Μέρκελ και ο Σαρκοζί. Γι' αυτό η γερμανική ιμπεριαλιστική ηγεσία διαμνηύει τώρα πως ούτε στη σύνοδο κορυφής της ερχόμενης Κυριακής θα βρεθεί τελική λύση.

Όλες οι μερίδες του κεφαλαίου, όμως, εμφανίζονται ενωμένες σαν μια γροθιά όταν επιδιώκουν το «κούρεμα» των εργατικών δικαιωμάτων. Γιατί ρίχνοντας τους μισθούς και τα μεροκάματα, εφαρμόζοντας το νόμο της ζούγκλας στις εργασιακές σχέσεις, τινάζουν στα ύψη το βαθμό εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Οχι μόνο διαχειρίζονται καλύτερα την κρίση του καπιταλισμού, όταν η αγορά στενεύει, αλλά και προετοιμάζουν τους όρους για ακόμα μεγαλύτερα κέρδη, όταν η κρίση κάνει τον κύκλο της κι αρχίσει μια σχετική αναζωογόνηση.

Παράλληλα, με τη δημοσιονομική πολιτική, μέσω της οποίας «στραγγίζουν» τα λαϊκά εισοδήματα, εξασφαλίζουν την πληρωμή των τοκοχρεολυσίων, τα οποία θα εξακολουθήσουν να είναι υπέρογκα και μετά το όποιο «κούρεμα» αποφασίσουν.

Επειδή, όμως, δεν είναι καθόλου σίγουροι ότι το κράτος θα συγκεντρώνει κάθε χρόνο όσα προϋπολογίζει από τη φορολογία, ετοιμάζονται να βάλλουν ενέχυρο ολόκληρη την κρατική περιουσία. Οποιο «φιλέτο» παρουσιάζει ενδιαφέρον για το μεγάλο κεφάλαιο θα ξεπουλιέται, για να ξεπληρώνονται τόκοι και χρεολύσια. Μιλάμε για ένα πλιάτσικο που όμοιό του μόνο επί ναζιστικής κατοχής ξαναγνώρισε ο τόπος.

Να γιατί το χρέος δεν είναι παρά ένα εργαλείο. Ενα εργαλείο για την απομύζηση του ελληνικού λαού μέσω της αφάνταστα σκληρής δημοσιονομικής πολιτικής (έμμεσοι φόροι και συνεχή χαράτσια), για την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης («κινεζοποίηση») και για το ξεπούλημα της κρατικής περιουσίας.

Πολιτική απάτη

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ εδώ και δυο χρόνια πλασάρει συνεχώς το ίδιο παραμύθι: «σώζει» τη χώρα. Από το προεκλογικό «λεφτά υπάρχουν» πήγαμε στο Μνημόνιο και από το Μνημόνιο που θα «τελείωνε» το 2013 φτάσαμε ήδη στο 2015 και... έχει ο θεός. Είναι μια κυβέρνηση αποφασισμένη να βάλει τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία στο «γύψο» για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα. Να δημιουργήσει τους όρους (γιατί η ίδια δεν θα κρατηθεί για πολύ ακόμη στην εξουσία) για την ολοκλήρωση και παγίωση της «κινεζοποίησης». Δηλαδή, για τη διαμόρφωση ενός εργασιακού μεσαίωνα, με υψηλή ανεργία, με μεροκάματα επιπέδου Κίνας, με απόλυτη αυθαιρεσία των καπιταλιστών, με καθαρά εργατοπατερικό συνδικαλισμό.

Δεν είναι, όμως, μόνο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Ολόκληρο το πολιτικό σύστημα δουλεύει στην ίδια κατεύθυνση. Κι ως κόπτεται η πλειοψηφία της αντιπολίτευσης για το... αντιμνημονιακό της πάθος.

Η ΝΔ εύχεται να παραμείνει όσο το δυνατόν περισσότερο το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, για να πάρει το σύνολο των μέτρων που σχεδιάζονται και να έχει η ΝΔ μόνο τη διαχείριση μιας διαμορφωμένης κατάστασης, αν και όταν κερδίσει τις εκλογές. Το τι θα πει τότε στον ελληνικό λαό το ξέρουμε καλά, γιατί το έχουμε ακούσει και άλλες φορές: «Παραλάβαμε μια κατάσταση που δεν διαμορφώθηκε από μας», «η χώρα δεσμεύεται από συμφωνίες και πρέπει να τηρήσει την υπογραφή της», «κάντε υπομονή μέχρι να ανορθώσουμε την οικονομία» κ.λπ. Γι' αυτό ο δήθεν αντιμνημονιακός Σαμαράς φροντίζει να στηρίζει συνεχώς την κυβέρνηση, πότε ψηφίζοντας αντιλαϊκά νομοθετήματα, πότε διευκολύνοντας τα συνεχή κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα που οργανώνει η κυβέρνηση και πότε αποδοκιμάζοντας τις κινητοποιήσεις εργαζόμενων και καλώντας την κυβέρνηση να εφαρμόσει μέτρα καταστολής.

Υπάρχουν, βέβαια, και οι διαφωνούντες του ΠΑΣΟΚ. Κάθε φορά όλο και κάποιος θα πηδήσει από το βυθιζόμενο σκάφος, αναζητώντας την προσωπική του σωτηρία. Φτιάχνουν βραχύβια πολιτικά σχήματα, παζαρεύουν με άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης, γενικά εμφανίζονται ως εκφραστές του «παλιού καλού ΠΑΣΟΚ». Λες και η σημερινή κυβέρνηση προήλθε από παρθενογένεση. Λες και δεν είναι η σημερινή πολιτική συνέχεια των προηγούμενων. Λες και οι αποφάσεις παίρνονται με την ελεύθερη βούληση των κυβερνήσεων και όχι σύμφωνα με τις ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος και ανάλογα με την πορεία της κρίσης του. Τα ίδια σκουριασμένα πολιτικά υλικά γυαλίζονται και μοστράρονται για καινούργια.

Για το ακροδεξιό ΛΑΟΣ δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Ψήφισε το Μνημόνιο και τώρα καταψηφίζει τα διάφορα μέτρα όχι γιατί διαφωνεί, αλλά γιατί –όπως λέει– θέλει κυβέρνηση συνεργασίας (για να πάρει και ο Καρατζαφέρης κάνα υπουργείο) ή εκλογές. Την ίδια ώρα κάνει τεμενάδες στο κεφάλαιο, ενώ προσπαθεί να δηλητηριάσει τη συνείδηση των εργαζόμενων με το ρατσιστικό φαρμάκι, υποδεικνύοντας τους μετανάστες και τους πρόσφυγες σαν το μεγάλο εχθρό της ελληνικής εργατικής τάξης. Και βέβαια, δεν παραλείπει να ζητά την πιο σκληρή καταστολή των εργατικών αγώνων.

Από την άλλη, η ξεφωνημένη καθεστωτική Αριστερά, με κραυγές και συνθήματα, προσπαθεί να κρύψει τις δικές

της ευθύνες. Δεν ήταν αυτή που τόσα χρόνια στήριζε το ΠΑΣΟΚ, μιλώντας για το «άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων»; Δεν είναι αυτή που συγκυβέρνησε και με τη ΝΔ και με το ΠΑΣΟΚ το 1990-91 για να μην υπάρξει «ακυβερνησία»; Ταυτόχρονα λειτουργεί σαν κοινωνικό αμορτισέρ για λογαριασμό του συστήματος, με «θετικές προτάσεις» για έξοδο από την κρίση και προπαντός με πολιτικές προτάσεις που συνοψίζονται στο αίτημα για διεξαγωγή εκλογών, λες και οι εκλογές θα εξαφανίσουν την καπιταλιστική κρίση και τη διαχείρισή της προς όφελος του κεφάλαιου. Εκείνο που θέλει η καθεστωτική Αριστερά είναι να εκμεταλλευτεί τη συγκυρία για ν' αυξήσει τις ψήφους της και ν' αναβαθμίσει το ρόλο της στο αστικό πολιτικό παιχνίδι.

Ποια είναι η επίσημη γραμμή του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ; Οτι μέσα στο πλαίσιο του ελληνικού καπιταλισμού, μέσα στην ΕΕ και στο ευρώ, δηλαδή στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, μπορούν ως διά μαγείας να λυθούν όλα τα προβλήματα του εργαζόμενου λαού. Να είναι ευχαριστημένοι αφεντικά και εργάτες! Να υπάρξει ένας καπιταλισμός... με ανθρώπινο πρόσωπο. Λες και ο καπιταλισμός είναι κάποιο ηθικό πρόταγμα και όχι ένα σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας. Λες και ο χαρακτήρας της ΕΕ καθορίζεται από τις κυβερνήσεις και τις ηγετικές προσωπικότητες και όχι από τη λειτουργία του χρηματιστικού κεφάλαιου και τις ανάγκες διαχείρισης της κρίσης του συστήματος.

Η ηγεσία του Περισού, από την άλλη, εμφανίζεται επαναστατική, αντικαπιταλιστική, αντι-ΕΕ στα λόγια. Στην πράξη, έχει αναθέσει στον εαυτό της το ρόλο του «πρεζέμπορου» του συστήματος. Η «πρέζα» του Περισού είναι η συκοφάντηση του σοσιαλισμού, η παρουσίαση ως σοσιαλισμού ενός εξανθρωπισμένου καπιταλισμού, που τον βαφτίζει «λαϊκή» οικονομία, και σε επίπεδο τακτικής η πλήρης υποταγή στην αστική νομιμότητα και στα όρια του συστήματος. Κάθε φορά που κάποιο κομμάτι του λαού ξεπερνά αυτά τα όρια και συγκρούεται με τις δυνάμεις καταστολής, ο Περισός ανακαλύπτει «προβοκάτσια» και «προβοκάτορες». Μαντρώνει τον κόσμο σε πορείες-λιτανεία και υπόσχεται πως μόνο άμα αλλάξουν οι κοινοβουλευτικοί συσχετισμοί θα δει ο λαός άσπρη μέρα. Το κοινοβούλιο είναι ο ναός μέσα από τον οποίο θα προκύψει η «επανάσταση» του Περισού. Μια επανάσταση που δεν θα έρθει ποτέ, γιατί επανάσταση σημαίνει αγώνας για την πολιτική εξουσία, σημαίνει ανελέητη σύγκρουση με τις δυνάμεις του συστήματος, σημαίνει τσάκισμα του αστικού κρατικού μηχανισμού.

Μάχη οπισθοφυλακών

Σαν κοινωνικό αμορτισέρ λειτουργεί και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Πόσες 24ωρες και 48ωρες απεργίες έχουν γίνει τον τελευταίο ενάμιση χρόνο; Περισσότερες από κάθε άλλη φορά. Εχουμε χάσει τον αριθμό. Και ποιο το αποτέλεσμα; Κανένα. Γιατί; Γιατί αυτές οι κινητοποιήσεις έχουν χαρακτήρα διαμαρτυρίας και όχι χαρακτήρα διεκδίκησης-ανατροπής-νίκης.

Όσες φορές και να κάνουμε τη διαδρομή Πεδίο Αρεως – Σύνταγμα, φωνάζοντας, σφυρίζοντας, σεΐοντας σημαίες και σημαϊάκια, η κυβέρνηση δεν πρόκειται να κάνει πίσω. Ο βρεγμένος τη βροχή δεν τη φοβάται. Οι σημερινοί κυβερνώντες ξέρουν πως είναι τελειωμένοι. Εκείνο που

έχουν στο νου δεν είναι να κερδίσουν τις επόμενες εκλογές, αλλά να κάνουν όλη τη βρομοδουλειά και να παραδώσουν τη σκυτάλη στους επόμενους.

Ετσι, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία χρησιμοποιεί αυτές τις σκόρπιες, ασυντόνιστες και χωρίς καμιά προοπτική 24ωρες και 48ωρες απεργίες σαν βαλβίδα εκτόνωσης της οργής των εργαζόμενων και εξασφάλισης της κοινωνικής ειρήνης. Ταυτόχρονα, βέβαια, προσπαθεί να σώσει και τα συνδικαλιστικά «μαγαζιά» που τόσα προνόμια αποφέρουν στους διαχειριστές τους.

Αυτή η πορεία, όμως, σκορπά απογοήτευση, απαισιοδοξία, ηττοπάθεια. Περνά την ιδέα ότι αυτή η κυβέρνηση δεν καταλαβαίνει τίποτα, ότι τίποτα δεν μπορεί να βγει μέσα από τους αγώνες.

Τα ίδια αποτελέσματα έχουν και τα διάφορα «διαταξικά» κινήματα που ξεπηδούν, όπως αυτό των «αγανακτισμένων». Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στις πλατείες, έβρισαν, μούντζωσαν, σφύριξαν κι ύστερα ξανακλείστηκαν απογοητευμένοι στα σπίτια τους. Γιατί; Γιατί αυτά τα κινήματα χειραγωγήθηκαν είτε από τα αστικά ΜΜΕ, είτε από μεταμφιεσμένους εκπροσώπους πολιτικών δυνάμεων που εμφανίστηκαν σαν «ακομμάτιστοι». Αντί να πάει ο κόσμος ένα βήμα μπροστά, πήγε πολλά βήματα πίσω. Ένας αχταρμάς αιτημάτων θόλωσε τον ορίζοντα αντί να τον ξεκαθαρίσει. Διάφοροι σαλτιμπάγκοι του συστήματος, που εμφανίζονται σαν ριζοσπαστικοί οικονομολόγοι, σέρβιραν τη σαβούρα τους στον κόσμο, προτείνοντας λύσεις μαγικές μέσα στο πλαίσιο του συστήματος. Λύσεις που αφορούν τη διαχείριση του χρέους, αντιμετωπίζοντας την κρίση σαν κρίση χρέους και όχι ως κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Ετσι, αντί για τη σύγκρουση με το σύστημα, που θα μπορούσε να ανακόψει –έστω και προσωρινά– την άγρια επίθεση, επιλέχτηκε η ειρηνική διαμαρτυρία και η υποβολή «θετικών αιτημάτων». Για μια ακόμη φορά αποδείχτηκε ότι **δεν αρκεί να διαμαρτύρεσαι ειρηνικά, αλλά πρέπει να αντιστέκεσαι ανατρεπτικά και να έχεις πρόγραμμα ανατρεπτικό.**

Κρίση του συστήματος

Σε παγκόσμιο επίπεδο, οι καπιταλιστές και τα τσιράκια τους κάνουν τα πάντα για να μη συνειδητοποιήσουν οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, πως η σημερινή κρίση δεν είναι παρά μια τυπική καπιταλιστική κρίση, μια κρίση του ίδιου του συστήματος και όχι κάποιων κλάδων του ή κάποιων πολιτικών διαχείρισής του.

Όσο κι αν ακούγεται παράξενο, κινητήριοι μοχλός της κρίσης είναι η υπερσυσσώρευση κερδών. Κερδών που βγαίνουν από την κλοπή της απλήρωτης εργασίας των εργατών, μετατρέπονται σε κεφάλαιο και αναζητούν χώρους επικερδούς τοποθέτησης, που θα αποδώσουν όχι ένα μέσο ποσοστό κέρδους, αλλά το μέγιστο κέρδος. Όμως, οι τεράστιες παραγωγικές δυνατότητες του καπιταλισμού σκοντάφτουν στη στενή καταναλωτική δυνατότητα των εργαζόμενων μαζών του πλανήτη, που αποτελούν τη βασική καταναλωτική δύναμη. Ετσι, τα κεφάλαια που συσσωρεύονται στρέφονται ολοένα και περισσότερο σε παρασιτικές δραστηριότητες της χρηματοπιστωτικής σφαίρας, αναζητώντας εκεί το μέγιστο κέρδος. Το αποτέλεσμα είναι να δημιουργούνται η μια «φούσκα» μετά την άλλη, να χάνεται κάθε έλεγχος, να κορυφώνεται η αναρχία σε όλες τις οικονομικές σφαίρες του καπιταλισμού, παρα-

γωγικές και μη, και να φτάνουμε στην κρίση. Τέτοιες κρίσεις γνωρίσαμε πολλές στα μεταπολεμικά χρόνια. Κάποια στιγμή το σύστημα θα έφτανε σε μια κρίση σαν τη σημερινή, που αγκαλιάζει το σύνολο της οικονομίας και απλώνεται σε όλο τον πλανήτη, αφού η κορύφωση της διεθνοποίησης του κεφάλαιου τις τελευταίες δεκαετίες, αυτό που ονόμασαν «παγκοσμιοποίηση», έχει κάνει την κάθε εθνική καπιταλιστική οικονομία ένα κρίκο στην αλυσίδα του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Ο ελληνικός λαός, η ελληνική εργατική τάξη, επιλέχτηκε σαν πειραματόζωο. Οχι μόνο για να δοκιμάσει το χρηματιστικό κεφάλαιο νέους τρόπους κερδοσκοπίας με τον κρατικό δανεισμό και μάλιστα στην καρδιά της ευρωζώνης, αλλά και για να δοκιμαστούν τα όρια αντοχής της εργατικής τάξης στη νέα εποχή που άνοιξε με την παρούσα κρίση.

Ενα σύστημα ιστορικά τελειωμένο

Για μια ακόμη φορά ο καπιταλισμός αποδεικνύει ότι είναι ένα σύστημα ιστορικά τελειωμένο. Ενα σύστημα εχθρικό προς τους εργαζόμενους. Ενα σύστημα εχθρικό ακόμα και για τον αέρα που αναπνέουμε.

Οι εργαζόμενοι είναι οι μοναδικοί παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου. Από τη δική τους εργασία δημιουργούνται τα πάντα. Οι καπιταλιστές σαν παράσιτα απομυζούν το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος αυτού του πλούτου. Σε περιόδους κρίσης, το μέγεθος της εκμετάλλευσης, το μέγεθος της αδικίας φαίνονται πιο καθαρά.

Καθώς οι συνέπειες της κρίσης σφίγγουν σαν θηλιά γύρω από το λαιμό μας, πρέπει να ξαναπροβάλλουμε το μεγάλο ιστορικό πρόταγμα, την απολύτρωση από την καπιταλιστική σκλαβιά.

Να πάψουμε να αισθανόμαστε σαν καταδικασμένοι σε μια αιώνια μοίρα.

Να συνειδητοποιήσουμε τη δύναμή μας.

Να διακηρύξουμε τη θέλησή μας να εξαφανίσουμε από προσώπου γης το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, την κοινωνική αδικία, τη βαρβαρότητα.

Κανένα μέλλον για μας και για τις ερχόμενες γενιές δεν υπάρχει στον καπιταλισμό. Το μέλλον μας θα το χτίσουμε μόνοι μας. Κανένας δεν πρόκειται να μας το χαρίσει.

Η προλεταριακή επανάσταση παραμένει πάντοτε το μεγάλο ζητούμενο της εποχής μας. Μόνο αυτή μπορεί να σαρώσει τον παλιό κόσμο και πάνω στα συντρίμμια του να χτίσει ένα νέο κόσμο, της δουλειάς, της αλληλεγγύης, της αδελφοσύνης, έναν κόσμο που τα αγαθά θ' ανήκουν σ' αυτούς που τα παράγουν, έναν κόσμο κομμουνιστικό.

Απαραίτητη η ταξική πολιτική οργάνωση

Πολλοί μιλούν γι' αγώνες. Και βέβαια πρέπει να υπάρξουν αγώνες, αλλιώς ο αντίπαλος θ' αποθρασυνθεί ακόμη περισσότερο. Τι αγώνες, όμως; Σαν αυτούς που γνωρίσαμε μέχρι τώρα; Είτε σκόρπιες 24ωρες και 48ωρες απεργίες, είτε ειρηνικές μούντζες στις πλατείες; Τα αποτελέσματα αυτών των μορφών αγώνων τα έχουμε ήδη δει.

Από την άλλη, κάποιες εκρήξεις μπορεί να σταματήσουν την άγρια επέλαση των δυνάμεων του κεφάλαιου, δεν μπορούν, όμως, δεν μας πάνε πουθενά παραπέρα. Οπως

δεν πήγαν και την εργατική τάξη της Αργεντινής. Εξεγέρθηκε, γκρέμισε πέντε κυβερνήσεις τη μια πίσω απ' την άλλη, για να πληρώνει σήμερα η Αργεντινή κανονικότητα τα χρέη της στο διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο. Την εξέγερση του λαού εκμεταλλεύτηκε η αναγεννημένη σοσιαλδημοκρατία, που έκτοτε κυβερνά αδιατάρακτα τη χώρα.

Χρειαζόμαστε, λοιπόν, αγώνες ανατρεπτικούς, εξεγερτικούς, που θα βάλουν σήμερα φρένο στην επέλαση του κεφάλαιου και θ' ανοίξουν το δρόμο για να διεκδικήσουμε και να κατακτήσουμε την απαλλαγή από την καπιταλιστική σκλαβιά. Τέτοιους αγώνες δεν μπορούν να δώσουν σκόρπια μπουλούκια, που μπορεί να τα διαχειριστεί στη συνέχεια και να τα εγκλωβίσει η αστική πολιτική με τα πολλά παρακλάδια (πολιτικά και συνδικαλιστικά που διαθέτει). Τέτοιους αγώνες μπορεί να δώσει μόνο μια τάξη που έχει γνώση, έχει οργάνωση, έχει σχέδιο. Που ξέρει τι ζητά, γιατί το ζητά και πώς να το διεκδικήσει και να το κατακτήσει.

Γι' αυτό και το μεγάλο καθήκον των ημερών είναι η **πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης**. Οχι πια κάτω από ξένες σημαίες. Οχι άλλη πολιτική ουράς στην πουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Οχι ψηφοφόροι του αστικού πολιτικού συστήματος, που ψηφίζουν τότε το ένα και τότε το άλλο κόμμα.

Εργάτες οργανωμένοι πολιτικά στο δικό τους φορέα, σε ρήξη με όλο το αστικό πολιτικό σύστημα, ικανοί να αγωνίζονται για τα άμεσα και καθημερινά, ικανοί να αναθερμάνουν το όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης και να το κάνουν πράξη.

Αλλιώς, θα μοιάζουμε με σύγχρονους Σίσσυφους. Θα κυλάμε το βράχο στην ανηφόρα και θα τον βλέπουμε να ξανακατρακυλά στην αφετηρία.

Παράλληλα με τους αγώνες του σήμερα, μέσα σ' αυτούς τους αγώνες, στην πρώτη γραμμή τους, πρέπει ν' αρχίσουμε να χτίζουμε αυτή τη νέα συλλογικότητα, την πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης.

Κάθε καθυστέρηση σ' αυτό το καθήκον βοηθάει το αστικό σύστημα εξουσίας ν' ανασυνταχθεί, να αναδιατάξει το πολιτικό του προσωπικό, να κερδίσει χρόνο, να γονατίσει την εργατική τάξη, να παγιώσει την «κινεζοποίηση» και να καταγάγει έτσι ιστορικών διαστάσεων νίκη πάνω στην εργατική τάξη, που θα βαρύνει γενιές και γενιές. Κι ύστερα, όταν το σύστημα μπει σε φάση σχετικής ανάκαμψης να εξασφαλίσει τη διαιώνισή του με κάποια ψίχουλα στους εργαζόμενους.

18 Οκτώβρη 2011

**ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
www.eksegersi.gr**